

“Lâu lâu còi rúc nghe rßn rĩ.

Lòng cßa ngßi đi rßo kß vß”

(Tß Hanh)

Ở thành phố miền Nam qußn Cam này mßi đêm khó ngß mß màng, tôi thßng thßc gißc vì tiếng còi tàu vßng đßn, trong đêm vßng tôi còn nghe rõ tiếng bánh xe rßn sißt trên đßng sßt. Có lúc tôi khó đß gißc ngß trßi, lan man tôi nhß nhßng tiếng còi tàu trong nhßng ngày tháng đã qua mau.

Ngßi i miền Trung, nhßt là nhßng ngßi sßng gßn qußc lß 1, qußc lß này lßi chßy song song vßi đßng xe lßa, quê nghèo nhißu khi không có đßng hß, nhßng chuyßn xe lßa đi vß là giß gißc và cái mßc sinh hoßt cßa xóm làng: giß thß trâu ra đßng, giß nßu cßm, giß trß vß nhà. Khi tußi thißu niên mßi lßn, đßi sßng êm đßm cßa mßt thành phố nhß nhißu khi trß thành ao tù, tiếng còi tàu đßng lßi gßa trong đêm tßi, tiếng còi tàu cßt tiếng qua nhßng nhßp cßu bßc qua sông, nhß tiếng gßi thôi thúc nßi thßm mußn đi xa. Hßnh phúc bißt bao khi lên chuyßn tàu rßi thành phố lßn đßu tiên, bß lßi sân ga đßng sau, con tàu qua cßu, gió lßng thßi trên sông, lửa trong tóc, vußt ve trên da mßt, bßng đßng thßy mình lßn đßy, đang đi tßi vßi nhßng ngày tháng thßnh thßng trßc mßt. Bây giß mái tóc đßi m sßng, cách xa quê hßng nghìn đßm, bao nhiêu lßn cách núi ngăn sông, tiếng còi tàu đêm nay lßi nhß nßi gßi nhß trß vß.

Nhßng chuyßn xe lßa đem chúng ta qua nhißu miền đßt cßa quê hßng, qua bao nhiêu chißc cßu, qua bao nhiêu dòng sông, qua bao nhiêu cánh đßng, qua bao nhiêu thành phố. Trong thßi chißn tranh, đã có bao nhiêu chißc cßu ngã gßc, bao nhiêu chuyßn tàu không vß đßn ga và nhßng xác ngßi vung vßi vì mìn bßy vì hßn thù và phá hoßi. Con đßng sßt xuyên Vißt nhß đßn xßng sßng bß gßy ngang, tßc nghßn vì nßi đau chia cßt đßt nßc. Ngày đó, tôi đã tßng mß đßc có mßt ngày tôi sß đi trên chuyßn tàu Nam Bßc không còn chia cßt, hßn thù, nhßng con tàu đßu tiên đßa tôi vß miền Bßc lßi là con tàu cßa đßa đầy, tù tßi.

Ngày ßy, tôi và bßn bè đßc đßa tßi mßt toa tàu và bß xô ngã lên sàn tàu đen đßa, ßm ßt, bßn thßu. Mßt mùi tanh tßi nhß mùi cá ßn thßc vào mũi tôi cùng vßi mùi đßt mßi cày, mùi cß đßng

những không biết từ đâu thổi tới. Rồi cánh cửa tàu được kéo lên, đóng sập lại sau lưng. Tôi cố căng đôi mắt để nhìn xuống, nhưng bây giờ chỗ còn là một vùng tối đen như đêm ngày. Một mảnh và đau đớn, tôi nằm xuống thêm thìếp trên sàn tàu lạnh như băng.

Một hồi, tôi nghe một tiếng còi tàu, như như phát ra từ một đầu máy, thì đầu máy tàu chạy rất xa. Đoàn tàu có lẽ kéo cả hàng mấy chục toa, tiếng như ng toa tàu va chạm vào nhau một hồi lâu, rồi đoàn tàu rùng mình bắt đầu chuyển động lăn trên đường sắt. Tiếng bánh xe cửa sàn sắt vào đường sắt nghe như tiếng rên siết hòa với tiếng gió hú bên ngoài con tàu, tạo nên như ng âm thanh rùng rợn trong đêm tối. Qua như ng khúc quanh, tiếng rên siết nghe rõ hơn, toa tàu lúc lúc bắt đầu như đang đi trong cơn bão lớn, khi như như ng thân người nằm lẫn chìm vào nhau. Bởi than trên sàn toa bắt đầu lên làm cho người người bắt gặp thì. Có tiếng ho sặc sụa trong cơn như ng như người đang bắt bóp mũi. Có tiếng người nào đó buồn nỉ nỉ, thì thầm, lén lén với tiếng thì thảo khẽ, nghe loáng thoáng lúc xa lúc gần. Thì âm thanh hỗn độn đó, quanh quẩn, được lặp đi lặp lại như một điệp khúc buồn nỉ nỉ ma quái.

Con tàu như nằm sau đã đưa tôi trở lại miền Nam như đưa như ng đưa con ruột thịt trở về nhà, tuy chân tay còn bắt như ng xích như ng từ lòng từ do, hân hoan nhìn lại cảnh cũ. Tôi làm sao quên được như ng em bé miền Nam cứ chạy theo con tàu, ném gói cho chúng tôi được như ng món quà là gia sản cửa một ngày kiếm sống. Trong tôi còn là hình ảnh cửa như ng bà mẹ già còm cõi rách rưới, người nằm trên một, trên sân ga, ngăn cách bởi như ng cuồn cuộn gai, xúc động khi nhìn như ng người lính miền Nam, như ng người tù biết chờ trở về.

Tôi còn như như ng người dân lam lũ, đã mấy đời sống bám theo con đường xe lửa, chờ như ng chuyển tàu đi lại với cái một với mấy quả cam, trái xoài, như ng đưa trở trên tay bình nước trà với cái ly như cửa cầu bến, người đàn bà với người cháo nóng cùng người đèn chai chấp chôn trên sân ga. Như ng tiếng rao hàng, mảnh gói, như ng đem đi tàu một người, con một cay xè, mùi bụi than và tro than cháy đỏ trong đêm tối. Đoàn tàu giờ thì nh, lui tới, rồi tiếng còi tàu thét lên. Con tàu rời ga như, như tôi ra đi, phong cảnh và con người giờ lùi lại phía sau, xa dần rồi một hồi trong một, như quê hương cửa tôi đó. Qua như ng kho như ng đường, đèn nhà ai thìp thoáng trong thôn xóm như người buồn xa xôi, cam chịu. Con tàu ngày đêm vùn qua lại, thì như ng đột ngột đen với như ng tàn lửa được kéo dài thành vệt trong bóng tối, thét lên như ng tiếng còi đến đến.

Tiếng còi tàu và sân ga thì như ng chôn người kẻ đau và ly biệt cửa chia ly tranh. Đó là sân ga cửa như ng người lính trở về trong “Waterloo Bridge”, gặp lại người yêu trong tình cảnh như; đó là sân ga trở về cửa người tù phiêu bạt Johann Moritz trong “Giữa Tháng 25” cửa Virgil Gheorghiu. Như ng như ng chuyển tàu cũng đem lại niềm sum họp cửa người đi xa trở về. Tuy vậy, với người trần trụi trong đêm, người cô phụ đã bao lần nghe tiếng còi tàu đã bao lần rúc gói như người cộm trùng phùng, như ng người tù biết chờ năm xưa không bao giờ trở lại. Anh đã nằm lại trên vùng đất lạnh

Nhà ng Tiêng Còi Tàu

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Tư, 18 Tháng 3 Năm 2009 13:11

hoang vu đät Bäc hay đäi i chân däy Träng Sän, không bao giä có mät chuyän tàu trä läi vì sä trä thù nhäng ngäi thäng trän.

Ngày tôi bä xä ra đi, nhäng ngäi tiän tôi trên sân ga, ngày nay đã khuät bóng. Con tàu chäy qua nhäng con đäng quen thuäc cäa thành phä nhä ngày äy. Qua nhäng song chän, tôi thäy mäi ngäi đäi đäng đäu nhìn theo con tàu, trong đó có nhäng ngäi chäa bao giä đäc đi xa, hä sinh ra, län lên và chät trong thành phä đó. Không nhäng väi mät con tàu, tôi đã đi nhiäu con tàu, qua nhiäu sân ga, qua nhiäu bän cäng, bä läi quê häng bät công, nghèo đói sau läng.

Đã gän ba mäi năm räi, đêm nay nghe tiäng còi tàu, tôi, ngäi lính già bä näc ra đi, đäc hänh phúc no äm ngày hôm nay, tôi đã làm gì đäc cho nhäng đäa trä cä chäy theo con tàu năm xäa nay đã län, nhäng bà mä chäm näc mät ngày träc, bây giä ra sao, còn säng hay đã chät?...